

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ ΙΑ'—Τεύχος 129
ΙΟΥΛΙΟΣ 1918

“ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ,”

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Διὰ τὸ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ	Δραχμαὶ	12.—
Διὰ τοὺς ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ	”	8.—
Διὰ τὴν ΑΜΕΡΙΚΗΝ	Δολλάρια	3.—
Διὰ τὴν ΑΙΓΥΠΤΟΝ καὶ ΑΙΓΑΙΑΝ	Λίρα Ἀγγλίας	1)2
Διὰ τὴν ΚΥΠΡΟΝ	Σελίνια	10.—
Διὰ τὴν ΕΥΡΩΠΗΝ	Δρ. Χρ.	12.—

Ἔκδοσις ἐκλεκτὴ γενικῶς Φρ. χρ. ἢ δραχ. 25.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ :

ΔΕΣΠΟΙΝΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ὅδὸς Μενάνδρου 83.— ΑΘΗΝΑΣ

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: “ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ., ΑΘΗΝΑΣ

Πάν χειρόγραφον δημοσιευόμενον ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφεται.

Πάν σύγγραμμα ἀποστελλόμενον εἰς τὰ γραφεῖά μας ἀναγγέλλεται.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1ης ἐκάστου μηνός.—Τὸ τεύχος δρ. 1.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ Ἐμπειρικεῖον.—Τὰ Ἰταλικά καὶ τὰ ἐν περὶ λόγῳ ἔργα τοῦ Κάλβου Σπ. Δεβιόζη.—Φερά στὸν ἄνεμο Γ. Τσοκοπούλου.—Τὰ Λαϊκὰ Δικαστήρια.—Ν. Θ. Σχεττ.—Ἡ ἡμέρα τῶν νεκρῶν Δις Alex.—Τὰ θεμέλια τοῦ Οὐθανοῦ (διήγημα) Α Χ.—Ἰούλιος 1918.—Τραγούδια τοῦ Καλοῦ καιροῦ (κριτικὴ) Μ. Η.—Ἀπὸ τῆ Ζωῆ τοῦ μηνός, Δ. Α. Ζ.—Ὁ κ. Μιχαλακόπουλος.—Ὁ Κόσμος.—Ἀπὸ τὰ παγκόσμια πένθη.—Ὀλιγόστιχα.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ ΠΟΛΕΜΙΚΗ “ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ,”

Ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις» παλαίσασα μέχρι τοῦδε εἰς μυρίας δυσκολίας διὰ τὴν ἐξέφρασιν χάριτον εἶναι ἤδη ὑποχρεωμένη νὰ ἐμφανίζεται μὲ μορφήν καθαρῶς *πολεμικὴν*, μορφήν τῆς ἀνάγκης. Ἡ κρίσις τοῦ χάριτον ἐφθασε στὸ ὀξυτάτον σημεῖον καὶ δέον νὰ θεωρηταί ἄθλος καὶ οὐ κατ’ἄρνησιν ἀποδιδόμενον νὰ ἐκδιδώμεθα. Ἡ τιμὴ τοῦ χάριτον ἐφθασε πλέον εἰς ἀπρόσιτα ὕψη.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ΄.

ΑΘΗΝΑΙ—ΙΟΥΛΙΟΣ 1918

ΤΕΥΧΟΣ 129

ΤΟ ΕΜΠΕΙΡΙΚΕΙΟΝ

Ἡ τελευταία, ἡ ὑστάτη κοινωνικὴ ἐξέλιξις τῆς πόλεως μας ἔφερε στὴν ἐπιφάνειαν ἔργον ἐξόχου ἐκπολιτιστικῆς ἀποστολῆς.

Ἐφερε τὸ θαυμασίον Ἐμπειρικεῖον.

Ἐφερε τὸ Ἄσυλον τοῦ ὁποίου ἡ λειτουργία ἐγένε διπλῶς αἰσθητή. Τὴν ἠσθάνθησαν, τὴν ἀπῆλυσαν τὰ ἐλευθέρωτα πλάσματα τῆς ἐπετείας καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως, τῆς γυμνότητος καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως, τὴν ἠσθάνθη δμως καὶ τὴν ἀπῆλυσαν καὶ ἡ κοινωνικὴ μας ζωὴ εἰς βάρους τῆς ὁποίας ὁ παρασιτικὸς οὗτος κόσμος ὑπὸ τοὺς πλέον ἐνοχλητικὸς δρους ἐξῆ καὶ ἐπολλαπλασιάσαστο.

Νομίζει κανεὶς ὅτι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς Ἰουλίου οὗτε ἠσχισεν ἡ περισυλλογὴ τῶν ἀλητοκόσμου τῆς πόλεως μας, νομίζει κανεὶς ὅτι αἱ Ἀθηναὶ ἤλλαξαν ὄψιν. Ἐλαβον ὄψιν ἀνθρωπιστικὴν, ἐξημερώσεως, πολιτισμοῦ. Ἐπαυσε τὸ οἰκτρόν ἐκεῖνο θέαμα τῆς δυστυχίας εἰς ὅλους τοὺς τόνους, μὲ ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς θρασύτητος, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς θλιβεράς ἀποχωρήσεις τοῦ ἀληθινοῦ πόνου, τῆς ἀληθινῆς ὀδύνης.

Νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἀτμόσφαιρα ἐξυγιάνθη. Ἐκεῖνο τὸ θέαμα τῆς ἀπλυσίας, τῆς ἐκπολητιάς, τῆς κουρελιάς, τῶν διαστρεβλωμένων σωμάτων, ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοὺς δρόμους, ἀπὸ τὰ κέντρα, ἀπὸ τὰς συνθηδίας μας, ἀπὸ τὴν ζωὴν μας, ὅπως μετὰ ραγδαίαν βροχὴν ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὴν ἀθηναϊκὴν ἀσφαλτον ἡ σκόνη καὶ ἀπὸ τὰ ἀθηναϊκὰ πεζοδρομία ἡ κλασικὴ τῶν Ἀθηνῶν ρυπαρότης.

Ὁ πατριωτικώτατος καὶ γενναιοδωρότατος κ. Ἀντώνιος Ἐμπειρικὸς, ὁ φιλοτιμῶς συμμετασχὼν διὰ τοῦ δημαρχεῦοντος κ. Πάση Δήμος Ἀθηναίων, ὁ ἴπουργὸς τῆς Περιελάψεως κ. Σίμος δραστηριώτατα καὶ ἐπιστημονικώτατα καὶ ἀποφασιστικώτατα ἐργασθεὶς ὑπὲρ τῆς συντελέσεως τοῦ ἔργου καὶ ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ ἴδιου Ἰπουργεῖου κ. Ἡλ. Μελισσοῦργὸς ἀντάξιως συνεργάτης τοῦ κ. Ἰπουργοῦ, εἶναι οἱ πάσης τιμῆς καὶ πολλῆς

εὐγνωμοσύνης ἄξιοι ἐκ μέρους τῆς πόλεως διὰ τὸ ἐξόχου ἐκπολιτιστικὸν ἔργον των.

Τὸ Ἐμπειρικεῖον δὲν ἔχει μόνον καθαρῶς φιλανθρωπικὸν σκοπὸν. ἔχει ὑπερτάτην ἐξυγιαντικὴν κοινωνικὴν ἀποστολήν. Ἀπομακρύνει τὸ ἐγκλημα ἀπὸ τὰς ἀπλάστους ψυχὰς τῆς ἀλητευσούσης ἀνθρωπικότητος. Καταστρέφει ἀπὸ κάθε μισματικὴν πηγὴν τὸ μικρόβιον τῆς κοινωνικῆς ἐξαχειρώσεως. Δεσμεύει τὸν ψυχικὸν ἐκφυλισμὸν ἐντὸς περιβάλλοντος περιοριστικῆς ἀκτίνας καὶ ἐφ’ ὅσον οὗτος παραμένει ἀθεράπευτος καθίσταται ἀκίνδυνος καὶ ἀνίκανος νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἐπίδρασίν του ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς. Ἄν ὅμως—ὅπερ καὶ τὸ πιθανώτερον, ἐπέλθῃ ψυχικὴ ἐξυγιάνσις καὶ θεραπεία ἀποδίδεται εἰς τὴν κοινωνικὴν τροχίαν μία ἀναζωογονημένη ψυχικῶς καὶ σωματικῶς ὑπαρξις.

Εἰς θαυμαστὸν λόγον του μεστὸν ἀπὸ κοινωνικῆς ἀληθείας ὁ κ. Σίμος μᾶς ἔδωκε πλήρη τὴν εἰκόνα τῶν ἐλπίδων ἃς στηρίζει ἡ Πολιτεία εἰς τὴν ἀψογον καὶ ἐπιστημονικὴν λειτουργίαν τοῦ Ἐμπειρικεῖου. Ἀποκομιζόμενον δὲ ἐκ τούτου καὶ μὴ ἐν παρήγορον λεπτομέρειαν. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ κ. Βενιζέλος εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἐφάνη ὁ μέγας Κυβερνήτης ποῦ δικαισθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς ἰδικῆς του ἐπεμβάσεως.

Ὁ κ. Προέδρος, εἶπε χαριτολογῶν ὁ κ. Σίμος «εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν γοργότητα τῆς λειτουργίας τοῦ Ἐμπειρικεῖου». Καὶ μᾶς παρέστῃς τὸν πόθον Του τῆς ταχίστης περισυλλογῆς τοῦ σιμήνου τῶν ἐπαϊτῶν ποῦ προκαλοῦσαν τὴν ἀσχημίαν καὶ τὰ δυσμενῆ σχόλια τῶν ξένων διὰ τὴν ἑλληνικὴν Πρωτεύουσιν. Οὕτω συνετελέσθη ἕνα ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα κοινωνικῆς σημασίας ἔργα διὰ τὰ ὁποῖα δύναται νὰ ὑπερηφανεῖται καὶ ἡ Κυβερνήσις καὶ ὁ Δήμος καὶ ὁ φιλόπατρις καὶ ὑπέροχος εἰς εὐγενῆ αἰσθήματα κ. Ἀντώνιος Ἐμπειρικὸς.

ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝ ΠΕΖΩ ΛΟΓΩ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΑΛΒΟΥ

(Συνέχεια ἐν τῷ Τεύχους 127)

Ἀγαπητέ μοι Φόσκολε,
1814, ἀπὸ τοῦ λόφου Φιέζολε.

18 Ἰουνίου

Ἀφοῦ ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐστεροῦμαι πληροφοριῶν σου, Φόσκολε μου, αἱ πρώται ὑπῆξαν τόσο λυπηραῖ, ὥστε φυγαδεύων θὰ ἤρχθην νὰ σὲ εὔρω εἰς Μιλάνον, ἔὰν αὐτὰ τὰ εὐλαγημένα διαβάτημα δὲν ἐμπόδιζον τὸν δρόμον. Ἐμάθον ἐπίσης τὴν μέγρι Βονορίας μεταβάσιν σου, ποῦ ἀσφαλῶς θὰ ἤρξου εἰς Φλωρεντίαν, καὶ ἐλυτήθην ὅτι ἐπιστρέφεις εἰς Μιλάνον. Ἐμαθὸν τὸ αἴτιον καὶ διὰ τὴν ἐλυτήθην. Δυστυχία, ποῦ οἱ ἄνθρωποι ποτίζουν δηλητήριο ἐκείνους οἱ ὅποιοι τοὺς γαλουχοῦν! Καὶ θὰ ἦμην μὲ τὸ κόμμα τοῦ Rousseau, ἔὰν εἶχον τὴν Γαλλίαν πατρίδα. Ἄλλ' ἔγω πατρίδα μεγαλόνηγον τόσον εἰς τὴν ἡγίαν, ὅσον εἰς τὰς ἀρετὰς πρὸς τὰς ὁποίας (ἂν καὶ ὀλίγον αὕτη σκέπτεται μὲ μοῦ τὰς διευκολύνῃ) θὰ εἶναι πάντοτε ἐστραμμένα αἱ ἱερά μοι εἶχα. Σὺ εἰσεύεις τί περιέμενα. Μυθε δὲ μὲχρι τοῦδε ματαίως περιέμενα, καὶ ὅτι περὶ τῆς ἀμεριμνησίας ταύτης δὲν παραινυόμηναι, τὸ μαρτυρεῖ ἡ παρούσα Ὁ δ' ἦ, ἦν ἀπειθῆναι πρὸς τοὺς συμπολίτας μου. Θὰ μοῦ εἴπῃς τὴν γνώμην σου. Καὶ ἂν καλὰ ἐνθυμησῶ τὰς διδασκαλίας, τὰς ὁποίας μοῦ ἔδωκε εἰς Bellosguardo, θὰ ἔχη λόγους νὰ τὴν θεωρήσῃς ἰδικῆν σου μάλλον ἢ ἰδικῆν μου ἐργασίαν. Τὴν νύκτα μεταδὲ τῆς ἡμέρας ποῦ ἐκίβην τὴν ἰδέαν καὶ ἐκείνης ποῦ τὴν ἐγραψα, σὲ εἶδα εἰς τὸ ὄνειρόν μου. Καὶ μετῶν μοῦ ἔλεγες: βλέπεις πόσον ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος κάνει λαμπροτέρους τοὺς στίχους; Μετῶν δὲ τὸν ἀπαντήσῶν μου ἐνθυμησάμην αὐτήν: Θὰ τὴν ἐνοήσωμαι ἄρα γε; Ἀναστάντες εἰπάω. Ὁ τὴν στέλεις ἐγὼ εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἔχουσι δύναμιν καρδίας μάλλον ἢ τοῦ καὶ ἀρεταί. Ἐὰν δύνασαι, παρακαλῶ, πραγματοποιήσῃς τοῦτο τὸ ὄνειρόν μου.

Χαίρε. Γράψε μοι ἐνίτοτε.

Ἀνδρέας Κάλβος

Παραδέτομεν τώρα καὶ τὴν μετάφρασιν τῆς «Ὁδῆς» ἐν τῇ περὶ μᾶς γλώσσῃ.

Ὁ Κάλβος εἶπε πλοικτίει τὴν «Ὁδὴν» του μετὰ φιλολογικῶν καὶ ἱστορικῶν σημειώσεων, ὅν, τὰς κυριωτέρας δημοσιεύομεν εἰς τὸ τέλος τῆς «Ὁδῆς» πρὸς εὐκολίαν.

Ἐστὴ πρὸς τοὺς Ἰονίους
(Ἰαδόσεις)

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος ὑπέσχετο πρὸς τὸν Κερκυραῖον Καποδίστριαν μιν, ὅτι αἱ Ἰόνιοι Νῆσοι θὰ ἀπετέλουν Πολιτείαν. Ἄλλ' ἕνας προδότης ἐγραψεν εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι θὰ παρεχωρήντο αἱ ὠρεταὶ αὐταὶ Νῆσοι εἰς αὐτὴν τὴν βασίλειαν τῆς Νεαπόλεως, τοῦ ὁποίου τὸ βασίλειον εἶναι διχοτομημένον καὶ περιορισμένον εἰς τὴν Σικελίαν. Ὅθεν ὁ φόβος μήπως πραγματοποιηθῇ αὕτη ἡ δυστυχία μου, μοῦ ὑπέρβουσαν αὕτη τὴν «Ὁδὴν».

Ὁ ποιητικὸς λόγος θὰ κατανηθῇ ἀπὸ ὀλίγους καὶ θὰ εἶδον αὐτοί, ποῦ δὲν θὰ ἐμβαθύνουν, ὅτι ἐγὼ συχνὰ ἀναίγδην ὄμιλλο. Τόσο καλλίτερα. Θὰ κρίνω τὴν ψυχὴν τοῦ ἀναγνώστου μου ἀπὸ τὴν κριτικὴν καὶ θὰ ἀπαντήσω μόνον ἂν αὕτη εἶναι ἀνθρωπινὴ καὶ πρὸς ἐμὲ μόνον διεκδικουμένη.

Κάτιος ἐπίσης, συγκοινοῦν τὴν φῆμιν ταύτην μὲ τὸ ἔθνος (canzone) τοῦ 1811 πρὸς τὸν Νικολόνοτα θὰ κατηγορήσῃ τὴν διαγωγὴν μου. Ἄλλ' ἂς μάθῃ ὅτι τότε ἐγραψα πρὸς αὐτὸν τὸν σηκποῦνον, παρακινούμενος ἀπὸ τὸς δυσκολίας ἀνάσης τῆς Εὐδοκίας καὶ τὸν ἐκάλουν μέ γαν, διὰ τὰ ἐνοήσῃ ὅτι ὁ κύριος σκοπὸς τῶν στίχων μου ἦτο ἡ εἰς τὰς νὰ παύσῃ τοὺς αἱματηροὺς καὶ φοβεροὺς ἄγῶνας, καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἐψάλλον ὅτι ἡ Ἀρχία παραβίνει τὸν πόλεμον, τοῦ ὀμιλοῦν περὶ εἰρήνης ὡς μέσου νὰ καθησθαιώσῃν οἱ Ἕλληνοί. Ὅπως δὴποτε ἀποκηρύττει τὸ ἔθνος ἐκεῖνο καὶ τὸν καταρῶμαι, ἀφοῦ δὲν ἐξετέλεσον, ὅτι τοῦ ἐπεβάλλετο διότι ἐκτοτε μάλιστα ἡ γῆ εἶπε τὸ αἶμα ἕνος ἐκατομμυρίων περιττῶν μαχομένων περιφραγεῖς πόλεις ἐκείσων καταστράφησαν ἐπαρῶσαι καὶ οἱ κατακτητὰὶ διάπραξαν μωροκαληθεῖ, ἀδικίας.

Ἐστὴ

Α

Δεῖλοι! Ποῖον ἔργον ἦ ποῖαν μεγαλόνηγον σκέψιν ὁ σκλαβὸς, ποῖαν εὐσεβῆ προῆσιν εἶδε τις ἐπὸ σᾶς; Ποῖαν ἀγάπην ἀγνὴν καὶ ἀμθηθῆ; — Αἱ! δὲν ἀνέτειλες, ὁ ἦρας, διὰ νὰ φωνήσῃς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν οὔτε πατρίδα, οὔτε θεοὺς, οὔτε νόμους, οὔτε καρδία παρὰ ἄπειρην γυθρότητα ἢ μοχθηρὰ καρποφώματα. Ἄλλ' αὐτῶν, αἱ! ποτὲ νὰ μὴ λάμπουν χαρούμενοι αἱ ἀκτίες σου (1).

Β

Κύττα πὸς τρέχουν οἱ παράφρονες μὲ ἄνοικας

τὰς ἀγκυλάς, διὰ νὰ ἐναγκασθοῦν τὴν ἄσπαιον καὶ ἄδικον Θεόν. Κύττα ὀκνητοὺς ἐπιλωμένους εἰς μοσχοβολισμένα μαλακὰ σφάματα, κοπισαμένοις ὄχι ἀπὸ καλὰς πράξεις καὶ προσδοκῶντας ἀπὸ ἄλλους. Στὸς δελοῦς ἢ κωκυθόους, πρὸς αὐτοὺς ἢ θεὰ φαίνεται χαρούμενη ἡ ἔλπιος.

Γ

Ἡ ἀργαυτὴς ἦκουσε νὰ κατέλθῃ ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὰς δεήσεις ἐνὸς ἱερέως, μὲ τὴν ἀστράπτουσαν φρενῆραν ἐπ' ὄμων, ποῦ ἀνατήδα, καὶ ἀπὸ τὸ ἀργυ-

ροῦν τόσον νὰ ἐξέλθῃ ἢ κλαγγὴ τῶν βελῶν τῶν τόσων μοιραίων διὰ τοῦ Ἀρχαίου (2).

Δ

Τί, δὲν ἀκούω καὶ ἐγὼ, ὅτι τοῦ δυστυχίου ὄγλου, ἂν ἀπατηθῆναι ἐξεργασταῖ ἄλλὰ πρὸς τίνα στρέφεις τὴν εὐνοίαν σου πρὸς ἱερμίαν τῶν πατριωτικῶν ἀρετῶν; Τί, δὲν ἀκούω καὶ ἐγὼ τὸν ἠχοῦντα συρισμὸν τοῦ ἀπαισίου τόσου σου; Βλέπεις σὺ πὸς μολυσμένον ἀπὸ κόρακας εἶναι τὸ εὐγενὲς βουδὸν καὶ θολωμένη ἡ λίμνη; (3)

(Συνέχεια)

ΣΠ. ΛΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΦΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

(ΣΚΕΥΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΡΟΘΑΛΑΣΣΙΑΣ)

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ξαπλωμένος κάτω ἀπὸ ἕνα πεῦκο, ποῦ βρέχει σχεδὸν τὴ ῥίζα του στὴ θάλασσα, φιλοσοφῶ. Καὶ ἀνακαλύπτω μὲ κατάπληξιν πόσον βλάδς φιλοσοφίας κρύβει μέσα τὸ ἀνθρώπος χωρὶς νὰ τὸ ξέσῃ, καὶ τὸ ὅποιον περιμένει εὐκαιρίαν μόνον νὰ φανερωθῇ.

Προσβέβω ὅτι ἡ φιλοσοφία εἶναι ἡ δουλιὰ τῶν ἀργῶν. Ὅλοι αὐτοί, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Ἐπίκτητος, ὁ Δημόκριτος, ὁ Ζήνων, ἐφιλοσοφοῦσαν διότι δὲν εἶχαν τίποτε ἄλλο νὰ κἀμουν, ἀκριβῶς ὅπως κ' ἐγὼ αὐτὴν τὴν στιγμήν.

Ἄς ἐβγάζαν ἐφημερίδα — καὶ μάλιστα ἀτάς τῆς εβδομάδος τετρασάβδου — καὶ θὰ ἐβλέπαμε ἂν θὰ εἶχαν ὄρεξι νὰ φιλοσοφήσουν.

**

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΚΑΙ Η ΜΑΡΙΑ

Ἰνδικὸ παραινυδὶ διηγείται ὅτι ἕνας ἀνθρώπος ἐστάθη σὲ μὴν ἀρογαλιὰ κρητῶν ἕνα μαργαριτάρι σὸ χέρι. Ἐξάφην τὸ μαργαριτάρι τοῦ ἔπεσε στὴ θάλασσα. Τότε ἐκείνος ἐτήρησε ἕνα τενεκε καὶ ἤρξατο ν' ἀδειάζῃ τὴ θάλασσα γὰ νὰ βρῇ τὸ μαργαριτάρι του. Τὸ στοιγὸ τῆς θάλασσας ἐφορήθη ὅτι θὰ τὴν ἀδειάζεν ὀλόκληρη καὶ τοῦδωσε πίσω τὸ μαργαριτάρι του.

Ὁ φραγὸς ποῦ περῆν αὐτὴν τὴν στιγμήν ἀπὸ μπροστά μου λείει στὸν ἄνεμόν μου:

— Ἀκούεις ἐκεῖ! τέσσερες ὥρες τὰ δίχτυα καὶ οὔτε μὴ μαρτίδα!

Ἀνθρώπε, δεῖξέ στὴ θάλασσα πὸς εἶσαι ἀποφασισμένος νὰ τὴν ἀδειάσῃς καὶ θὰ σοῦ δώσῃ ὅχι μαρτίδες ἀλλὰ καὶ τὸ κῆτος τοῦ Ἰωνά.

**

ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

Ἐξ ἡμέρας τώρα ποῦ ἔρχομαι ἔδω βλέπω τὰ ἴδαν κύματα νὰ περνοῦν ἀπὸ μπροστά μου καὶ νὰ σβένουν ἐκεῖ κάτω στὴν ἀμμουδιά.

Καὶ θὰ εἶναι τὰ ἴδια, αἰῶνες ποῖν, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν συλλάβῃ ὁ νοῦς μας καὶ ποῦ ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀσία ἦσαν ἀκόμη στὸν πῦτο τῆς θάλασσας.

Ποῦς ἔχει ἐν αὐτῷ τὸ κρητάκι ποῦ τρέχει τώρα μπροστά μου δὲν εἶδε τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνας καὶ δὲν ἐδῶντισσε μὲ τὸν ἀφρό του τὴν ἠρωϊκὴν ἐκείνη ἀντρογυναῖκα, τὴν Ἀρτεμισία!

**

ΠΑΡΕΝΗΓΗΣΙΣ

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε «ὁ ταπεινὸν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται».

Καὶ θυμοῦμαι ἀνθρώπους ποῦ ταπεινῶνται, σκύβουν, λιγύζουν, ἐξυτελεύζονται, γὰ νὰ ὑψωθοῦν. Καὶ τὸ κατορθώνουν!

Καὶ θύμω, γλυκύτατε Ραββί, πόσον καθαρὰ ἦσαν τὰ λόγια σου!

**

ΨΕΥΔΟΝΤΑΙ ΠΟΛΛΑ ΛΟΙΟΙ.

Χωριατοπούλα μου πολυῦμνητη, ποῦ σ' ἐτραγουδῆσαν σὲ δεκαπεντασυλλάβους, σὲ τροχάιους, σὲ ἰάμβους, σὲ σπονδείους, στὴ δημοτικῇ, στὴ καθαρῶνους, καὶ σὲ ὅλες τὰς γλώσσας. Τώρα ποῦ εἴμαστε μόνον σκύψα νὰ σοῦ ἐκμιστηθεῖσθαι μίαν μου, ὑποψία. Ὑποτίθω πὸς εἶσαι ἀντὸς οἱ τραγοῦδοιστὰ σου δὲν σὲ εἶδαν ποτὲ παρὰ ζωγραφιστῶν.

Διότι συμφωνοῦ ὅτι εἶσαι δύο φραϊδάτια ματάκια, γεμάτα ἀφέλειαν καὶ ἐκπληξιν. Ἐγείεις ἕνα κορυμνὸν μεστὸν ὡς κἀδὶ ὄρακινιάς. Ἄλλὰ εἶσαι τρομερὰ ἀπλητη. Πήγανες, κἀδὶ μου, στὴ βροσί. Δὲν θὰ σοῦ φύγῃ ἐπὶ τέλους τὸ βάπτισμα!

**

ΛΥΣΙΣ ΜΙΑΣ ΑΠΟΡΙΑΣ

Ὅταν εἴμεθα παρὰ τὸ σχολεῖον ὁ Γερμανὸς μουσικὸς Ἰούλιος Χάινιχ, μὰς εἰδίδασκε ἕνα τραγοῦδ' δι'

Ἡ σελήνη, βλέμμα τείνει καὶ τὴν γῆν κατασκοπεύει

Ἐσπασα ἐπανειλημμένως ἐκτοτε τὸ κεφάλι μου γὰ ἐνοήσω γιατί ἡ σελήνη κατασκοπεύει τὴν γῆν. Ἀδύτην τὴν στιγμήν βεβαίωκα τὴν λίσαν τῆς ἀπορίας. Τὸ τραγοῦδι ἦτον Γερμανικόν; ἢ μουσικῇ γερμανικῇ, ὁ δάσκαλος Γερμανός. Ἄρα, ἡ σελήνη ἦτο Γερμανικῇ. Λοιπὸν σελήνη γερμανικὴ τὸ ἄλλο ἠθέλατε νὰ κἀμῃ, παρὰ νὰ κατασκοπεύῃ;

**

ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΣ

Δύο χιλιάδες χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν Δάροβιν ὁ Πυθαγόρας διελήθησεν, ὅτι «ὁ ἀνθρώπος εἶναι συγγενής μὲ τὰ ζῶα». Ἡ σάλα ἐνὸς μεγάλου ἐνοικοῦ λουτροπόλεως δίνει ἰδέαν τῆς κίβωτου τοῦ Νῶε.

Κύριε, κύριε! μὴ σοῦ ἔλθῃ ἡ ἐμπνευσις νὰ κἀμῃς καὶ δεύτερον κατακλυθῶν. Μέσα εἰς τὰ τόσα ζῶα δὲν βλέπω μόνον τὴν ἀγνήν λευκὴν περιστέρω, ποῦ θὰ ἐστέλτανε νὰ μὰς πληροφορήσῃ ἂν ἀπεσῦρθησαν τὰ ὕδατα.

**

ΛΑΥΝΑΤΟΝ ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΑΛΗΘΕΣ

Ἐ! Ἐ! Τ' εἶναι αὐτὸ; . . . Ὀνειρεύομαι; . . .

πίων· κατά τὸν πανηγυρισμὸν τῆς Γαλλικῆς ἐπέτειον.
Σπανίως τὸ διοργανωτικὸν πνεῦμα ἐν Ἀθήναις ἐξήρθη εἰς τοιοῦτον ὄψος τελειότητος. Ἡ ἐστὶ τῶν «Ὀλυμπίων» διήρθε τὸ θαυμασιώτερον καὶ μεγαλοπρεπέστατον συμπλήρωμα τῆς ἐθνουσιώδους συμμετοχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, εἰς τὸν εὐρασιατικὸν τῆς Ἑθνικῆς ἐορτῆς τὸν Γάλλον.
Ἡ ἀναμνηστικὴ δὲ εἰκόνα καὶ ἀσπίς τῆς πολεμικῆς ζωῆς τῶν Γάλλων καὶ Ἑλλήνων, ἐξελεσθεῖσα ἀμείπτως ἐκώφευσε τὸν ὕπερ τῶν Γάλλων ἐθνουσιασμὸν καὶ ἐπικράτεσε ὀρίγη εὐγενικὸν πατριωτικὸν συγνήθησον.
Ἐνα μεγάλο εὖγε στοὺς διοργανωτάς τῆς ὁραίας, τῆς ἀλσημονήτου ἐορτῆς τῶν «Ὀλυμπίων».

“ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙΡΟΥ,”

ΙΩΑΝΝΟΥ ΖΕΡΒΟΥ

Πρῶτα ἀπ’ δια θέλομε νὰ κάνομε μιὰ δήλωσι· Δὲν εἶνε κριτικὴ ὅτι θὰ γράψωμε γιὰ τὸ καινούργιο βιβλίον τοῦ κ. Ζερβού, εἶνε μόνον ἡ ἐντύπωσί μας· ἀπ’ τὸ προσεχικὸ διάβασμα καὶ τὸ ξανδινοβισμὸν τοῦ, εἶνε τὸ ὅτι αἰσθανθήκαμε ὅς κάθε του στίχο καὶ ἡ σκέψις τοῦ μας ἔδωκε. Ἔτσι ἀπορεῖ ἡ ἐντύπωσίς μας αὐτὴ νὰ ἀπέχη πολὺ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν τῆς σωστῆς κριτικῆς καὶ νὰ μὴν ἔχη καμμιὰ σχέση μαζὴ τῆς. Τὸ παραδεχόμεθα, ἀφίνομε στὸ κριτικὸ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀνάστασιν τοῦ ἔργου, ἐν ὅμως περιοριζόμεθα ἀποκλειστικὰ στὴν προσωπικὴν μας ἐντύπωσιν.

Χωρίζομε λοιπὸν τὸ βιβλίον ὁσὲ τέσσαρα μέρη: «Ὀρμὴ στὴ φύσιν», «Ἀγάπη στὴ ζωὴ», «Γῆ· ζωὴ ἀλόγου» καὶ «Στοχασμὸς δρόμοι». Καὶ ἡ γνώμη μας εἶνε ὅτι, ἀν καὶ ὅλο τὸ ἔργο ἔχει τραγούδια γινώματα ἐσωτερικῆ καὶ ἐξωτερικῆ ὁμορφίας, τὸ πρῶτον μέρος ὀλίγωρον, α’ Ὀρμὴ στὴ φύσιν, εἶνε τὸ ὀραϊότερον. Διαβάζοντάς το αἰσθάνεται κανεὶς πὸς ὅτι μόνον οἱ στίχοι του ἔχοντε πραγματικὰ κίβη ἀπὸ τὴν ὀρμὴν ποῦ ὁ ποιητῆς φαντάζεται ὅτι ἔχει ἢ φέρει στὸ ἀνοσιδιάτικον ζῆντήμα τῆς, ἀλλὰ πὸς ὅπως ὡς τοῦ μεταγίγλις κ’ αὐτοῦ του ἴδιου τὴν ὀρμὴν τῆς νοῦθεῖ τὸ μορφυλισμὸς τῆς. Ποῦ καὶ ποῦ ὅτι αὐτὸ τὸ μέρος νὰ βρεθοῦν κομμάτια τοῦ νὰ μᾶς ἀφίνομε μιὰ στάλα ἀδιάρρους, κ’ αὐτὰ πάλι ἴσως νὰ χάνουν γιὰ τὴν βρονοντικὴν ὄψιν ὅτι ἄλλα ποῦνε ὅλο παλμό. Γιὰτὶ βέβαια τὰ τραγούδια τοῦ ἐπιγράφονται «Ἡ κόρες στὴ βρύσι», «Βοσκὸς στὴν πλαγιά», «Μιὰ γυναικα», «Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς», μᾶς φαίνεται πὸς βρίζονται πολὺ πὸν κάτω ἀπὸ τ’ ἄλλα, «Σάτυροι», «Σειληνοὶ», «Στοχασμοὶ Σειληνοῦ», «Ὁ Μέγας Πάν» καὶ ὀλόκληρον τὴν κορυφὴν τοῦ κάνει ὁ μεθυσμένος Παπασειληνὸς μὲ τῆς νεκρῶδες καὶ τὸν Ἔρωτα. Μπορεῖ ὅμως κανεὶς νὰ πῆ, καὶ ποῦν σωστὰ, γιὰτὶ θὰ ἦτανε μιὰ στάλα παρῶστενὸν καὶ αἰσθάνεται ἕνα κορτίσι ποῦ τὸ φανταζόμεσθε ὅσο τὸ δυνατόν πὸ ἀπόδο, καὶ νὰ τὸ δείχνει μάλιστα, τὴν ὀρμὴν τοῦ γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ ἐνοτικὴ τῆς, μὲ τὴν ἴδια ὀρμὴν ποῦ θὰ τὸ κάνει ἕνας μεθυσμένος Σειληνὸς ἢ ἕνας Σάτυρος. Ἴσως νὰ τὸ παραδωχόμεθα αὐτὸ γιὰ λογικὸ ἂν ὁ ἴδιος ὁ ποιητῆς δὲν μᾶς ἠμῶδιζε. Γιὰτὶ ἀκριβὸς ὁ αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ ἔργου, πετιέται δυνατὰ ἢ ὀρμὴν γιὰ τὴ ζωὴ ἀπὸ στόμα, ποῦ κατὰ τῆς συνήθους ἔπευτε νὰ σοπαίη κα. ποῦ νομίζε κανεὶς πὸς περισσότερον καὶ ἀπὸ τ’ ἄθρο κορτίσι ἔχει καθήκον του τὴν ἀγνότητα, τὴν ἔσοψιν, τὴν ἐξάλειψιν κάθε πάθους. Καὶ πραγματικὰ, χωρὶς νὰ θίγη καθόλου μὲ ἀπερπε, ἐκφρά-

σεις τὴν αὐτοτήτῃ τοῦ ὑπόστασι, βάζει τὸν Καλόγερον νὰ δείχνη βαθειὰ τὸν πόνο τῆς χαμένης τοῦ ζουύλας. Ζητεῖται τὰ ποιήματα ποῦ γρίζουνε στὸ παραθύρου, ἐρωτικὴ φιλολογία, ἀποζητεῖται τὴ νόστιν, θυμῶν τὰ τὴν ἀγάτῃ λέγοντας:

«Κι’ εἶνε γλυκερὰ ἡ ἐνθύμησις ποῦ μένει
μ’ ἂν ἀγαποῦσα τώρα... θάταν πὸ καλὰ».

Κακόμοισε, Καλόγερε! πὸς τὸν λυπώμασε γιὰτὶ ὁ Τίτρος ποῦ ἀμείως ὑστερὰ τοῦ. ἔρχεται νὰ πῆ τὸ λόγιόν του κ’ αὐτὸς στήν ὀρμὴν τῆς φύσεως, ποῦ ζύνεται παντοῦ καὶ ξεφυλίζει καὶ δὲν ἀφίρει τίποτε χωρὶς νὰ τὸ κεντρίσῃ—ἐλπίζει. Καὶ μᾶς λέει πὸς μὲς ὅσα σκόνηλα ποῦ τὸν τρῶνε αἰσθάνεται ὅσα σωθικὰ του «φρίκες ἐρωτικὴ γλυκερὰ» ποῦ ἀπ’ αὐτὲς τῆς φρίκες θὰ βγῆ ἡ καινούργια ζωὴ. Καὶ μὴ ποῦ ψέματα· Δὲν τὸ λέει κ’ ὁ Βαλαωρίτης νομίζομε κί-που. «Ἄν εἶμαι Χάρος γυλαστῆς, εἶμαι καὶ Χάρος πλάστῆς» καὶ μόνον ὁ κωμικὸς ὁ Καλόγερος κί-θεταί κα’ ὀρεβί καὶ στήται τὸ κελί του.

Ἄν θέλαμε νὰ πῶμε ἕνα ἕνα τὰ τραγούδια τοῦ μέρους αὐτοῦ καὶ νὰ τὰ ἴδομε ἀπὸ πὸν κόντα—πρῶτα ποῦ στ’ ἀλήθεια τοῦς ἀξίζει—θὰ εἰχάμε νὰ σημειώσομε πάρα πολλὰ. Δυστυχῶς ὁ ὅρος ποῦ διέθεσε ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις» γιὰ τῆς «Ἐντυπώσεις» μας εἶνε πολὺ περιορισμένος καὶ δὲν μὲς ἐπιτρέπεται νὰ ξανοιγ’ ὅμως. Μόνον θὰ σημειώσομε τὴν ὀραία στρουφὴ μὲ τὴν ὀραίαν τελειώνει ἡ «Ὀρμὴ στὴ φύσιν»:

«Τώρα εἶνε νύχτα πὰ
καὶ ψηλὰ στὸ γλυκὸν Ἄποσπερίτη
ντυμένη ἀσπίμα καὶ διαμαντικὰ
στὴ γῆ κορυφαλεῖ ἡ Ἀφροδίτη,
τῆς μορφυεῖ καινούργια μυστικὰ».

Καὶ προχοροῦμε. Γιὰ τ’ ἄλλα μέρη πρέπει νὰ μιλήσομε ὅσο πὸ σύντομα μποροῦμε—ἡ ὄλο ποῦ μ’ αὐτὸ θ’ ἰ ἀδικήσομε—ἀλλὰ ἡ ἔλλειψις χώρον ποσὸ ἄλλαι ἀνοιχτὸς σὰν Ἐπιθεώρησις μυστικὰ μας. Ὅλο τὰ τραγούδια ἀπὸ «τῆς ζωῆς ἀλόγου» μᾶς φαίνονται ὅσιν ἕνας κόσμος μεσαιωνικὸς μὲ τῆς μάγισσας καὶ τοῦς μάγους ποῦ κρύβονται πὸν κίβη τοῦ κυπαιοσιώδῃ «γιὰ νὰ μαγύθουν τὸ νερό ποῦ νίβεται ἢ νεῖ». Ἐνθὸ τὸ τραγούδι τοῦ Βασιλεῖα ποῦ γιὰ νὰ τοῦ κάνει ὁ Χάροντας μιὰ σιδερένια κορῶνα, θυσιάζει τοῦ κόσμου τὸν κόσμον καὶ τὸ ἄλλο ποῦ ἡ ἐπιβουλή μοῖρα γίνετα νὰ ξεπλανήσῃ τὸ νεῖ δειγνόμενος του ὅτι τὰ κατατόπει γιὰ νὰ πῆ νὰ εὖρη τὸν κρυμμένο τάξι θεσπασμὸ, μᾶς θυμίζον κατὰ παρῶματα πρῶτα μᾶς ἔρεθίζουσαν ὅσιν τ’ ἀνοίγομε μικρὰ παιδιὰ, ἀνάβοντας τὴν φαντασίαν μας, καὶ ποῦ μᾶς ἀρέσουν τὸ ἴδιον καὶ τώρα. Κι’ ἔτσι πρῶτα ὅσιν ὅλ’ αὐτὰ τὰ ὄρατα τραγούδια μόνον μὲ μιὰ ματιὰ ἐρχόμεσθε στὸ «Στοχασμὸ δρόμοι», τὸ τελευταῖον μέρος ποῦ μᾶς φαίνεται τὸ φιλοσοφικώτερον ἀπὸ τὰ τέσσαρα. Ἄν μποροῦσαμε πῶσα ἀπὸ τὰ τραγούδια αὐτὰ δὲν θὰ σημειώσαμε; Τώρα θὰ ἀναφέρωμε μόνον ἕνα ὅσο ποῦ τὸ «Ὀνειρογενεῖσις ἱστικὸν τριγυρισμὸν» καὶ τὸ δὲν τελευταῖον. «Ἐν τὸ πᾶν» ποῦ ἐκφράζεται ἡ ἀπορία τοῦ σεκτικιστοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὴν ἴδιαν του τὴν ὑπαρξὴ ποῦ ὅλο ὀρεβί καὶ ξαναορεβί καταλήγοντας:

Μὴ ἐγὼ ἢ γὰρ
κ’ ἡ δύναμις τοῦ κόσμου ἐστάθηκα
κ’ εἶμαι ἢ ὀραὸν
ποῦ φύτρα ἐρρίζωσα καὶ χάθηκα,

καὶ λατρεῖται
τώρα οἱ βλαστοὶ σπύρον νὰ ρίζουνε
«Κ’ ἕνα τὸ πᾶν»
τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἴδους νὰ ξαναδείξουνε;

Ἐνθὸ στὸ τελευταῖον «Γῆ· ζωὴ» ὁ δρόμος παρα-
τώνας τὴν δικὴν τοῦ ἔνοια, καταπίνεται μὲ τὸ ρυ-
θμὸ τῆς μᾶνας γῆς ποῦ ἀγκομαχίει καὶ τὴν βλέπει
κ’ ἀτὴν σιγὰ σιγὰ νὰ σβίβει.

Ὅποιος θέλει νὰ πῆ πὸς παρακολουθεῖ τὴν ση-
μερινὴ Ἑλληνικὴ φιλολογία εἶνε ἀπαραίτητο νὰ δια-
βάσῃ τὸ βιβλίον αὐτό. Θὰ βγῆ τῶσα ὄρατα κρῶματα
καὶ μέσα κ’ ἂν ἴσως δὲν τὰ δῆ μὲ τὸ πρῶτον ἄς τὸ
διεβάσῃ καὶ δευτέρῃ καὶ τρίτῃ φορὰ. Πολλοὶ θεσπι-
σοῦ τοῦ εἶνε κρυμμένοι καὶ τὸ βιβλίον ἔν γένει δὲν
εἶνε γιὰ τοῦς πολλοῦς.

M. Π.

ΣΗΜ. «Ἑλλ. Ἐπιθ.». Εὐχαριστοὺς δημοσιεύομε ἐκλε-
κτῆς Ἑλληνίδος κόρης τὰς ἐντυπώσεις ἐπὶ τὸν ἔργον τοῦ
κ. Ζερβού. Μᾶς τὰς ἐπέστεν ὀλίγον πρὶν ἀφίση τὴν ἀγαπη-
μένην τῆς πατρίδα. Ταξιδεύει γιὰ τὴν Ἑλβητία, μὲ τὴ
δίμα τῆς εὐμορφίας ποῦ βρῖσκει πάντα στὴ ζωὴ ἡ ἀνο-
τέω διακόνησις τοῦ ἐκλεκτοῦ. Ἄπο τὰ ξένα ἢ Ἑλλην.
Ἐπιθ. θὰ ἔχη εὐτύχημα πολλές φορές νὰ φιλοεξήσῃ
ἔργα τῆς.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ 1918

Ὁ Ἰουλίος ἀναδεικνύει μιάν στρατηγι-
κὴν μεγαλοφυῖαν. Βεβαίως διὰ τοῦς Λαοὺς
θὰ ἦτο εὐεργεσία καὶ ἀπόκτημα ἂν ἀνδει-
κνύτο μιὰ ἐπιστημονικὴ μεγαλοφυῖα, ἂν διέ-
λαμπεν ἕνας Νοῦς ἐξαιρετικῶς ὑπέροχος εἰς
ἀνακαλύψεις ἀνακουφιστικῶν διὰ τὴν ἀνθρω-
πότητα ἔργων. Ἀτυχῶς ἡ ἀφθῆστος ἀγριό-
τητος γιγαντομαζία τῶν Πολιτισμένων Ἐθνη-
τικότητων ἔχει ἀνάγκην ἐνὸς ὑπερανθρώπου
εἰς στρατηγικὴν ἱκανότητα διὰ νὰ δαμάσῃ τὸ
θηρίον καὶ νεκρώσῃ κάθε ἀποπνευτικὴν αὐτοῦ
προσπάθειαν.

Διὰ τοῦτο ἀντι οἱ Ἄσοι καὶ τὰ Ἐθνη νὰ
πανηγυρίζουν διότι ἀνέλαμψεν ἡ μεγαλοφυῖα
τῆς Ζωῆς, πανηγυρίζουν καὶ ἀγάλλονται διότι
ἀνέλαμψεν ἡ πολυεπιδόξος μεγαλοφυῖα τοῦ
Θανάτου.

Αὐτὴ εἶνε ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου.

Τύχη φθονερὴ διὰ τὸ ἀγαθὸν τὸ ὁποῖον
ἡ φύσις ἐδόθησεν ἀπειδίως εἰς τὰ δίποδα δη-
μοουρηγμάτα τῆς. Τέχνη φθονερὴ ἡ ὁποία
διότι τοῦ ἐχάρισε τὸ Λογικὸν καὶ τὴν Σκέψιν
τὸν ἐπλαγκτότησε μὲ τὰ ἀκαταπόλεμητα, τὰ
δυσπολέμητα ὄπλα τῆς Φιλοδοξίας, τῆς Ἀ-
πληστειᾶς, τῆς Διασπαρῆς. Καὶ μὲ τὰ Τευτο-
νικὰ αὐτὰ ὄπλα κατασυντριβεται σήμερον καὶ
νεκροῦται ἡ διεθνὴς Νεότης. Πρὸ τῶν ἐχι-
δνῶν ὄμως αὐτῶν τὰς ὁποίας ἐξάπλυνσε κατὰ
τοῦ Κόσμου ἡ Γερμανικὴ Ὑπεροψία καὶ ὁ
ἀπαίσιος Ἐμπεριαλισμὸς τῆς, ἐπὶ ὄβριον τῶν

Δημοκρατουμένων Λαῶν αἱ κορυφαὶ ἀκλόνη-
τοι εἰς τὴν πίστην τὸν πῶδὸ τὸ Δίκαιον καὶ
τὸν Παγκόσμιον Πολιτισμὸν.

Καὶ ἐν ᾧ ἕως γῆδες ἐκάμπετο ἡ Ἰδέα πρὸ
τῆς Δυνάμεως καὶ ἠλάλαζον ἀπὸ ἀγρίαν χα-
ρὰν οἱ ἀνίλητες κροσουρηγαὶ τῶν ὀραίων ἰδα-
νικῶν τῆς Ζωῆς, αἴφνης τὸ δοξασμένο Σπαθὶ
τοῦ Φόβου, ἡ Ἀφθῆστος ὀρμητικότητος τῶν Ἀ-
μερικανῶν, ὁ Ἡρωϊσμός τῶν Ἀγγλῶν ἀνέ-
κοψαν τὴν ὀρμὴν τοῦς, ἐσταμάτησαν τὸ δρόμον
τοῦς καὶ περιτρόμοις εἰς ὀδυνερὰν φυγὴν,
τοῦς ἀπέδειξαν ὅτι ἡ Ὑλὴ κίμπεται πρὸ
τοῦ Πνεύματος καὶ ἡ Ἰσχὺς ὑποχωρεῖ πρὸ
τῆς Ἰδέας.

Ἐσημειώθη πλέον κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν
ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους. Ἀδιάφορον ἀν τοῦτο θὰ
εἶνε ἐγγὺς ἡ μακράν, τὸ ἀναμνηστικὸν
πλέον γεγονός τῶν Δημοκρατικῶν Θριάμβων
εἶνε ἡ ὄνειροπολυμένη χαρὰν τὴν ὀραίαν
ἡ ἀνθρωπότης παρακολουθεῖ μὲ τὸ πρῶτον
μειδία τῆς ἀνακουφίσεως, ὕστερα ἀπὸ τει-
σάσων ἡδὴ αἰματηρῶν καὶ πλήρων τραγικό-
τητος ἔργων. Ὁ Μῶρνης ἀνυψώθη γιγάντιος
εἰς τὴν Ἰστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ εἰς
τὰς σελίδας τῆς θὰ εὖρη θέσιν ἀνάλογον πρὸς
τὸν Μαραθῶνα, τὰς Θερμοπύλας, τὰς Πλα-
ταιαὶς καὶ τὰς ἄλλας πολυεργήσοντας στιγμὰς
τῆς ἱστορικῆς Ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου.

Μία στρατηγικὴ φυσιογνωμία τοῦ Αἰῶνος
ἀναδεικνύεται καὶ ἂν τὸ πνεῦμα τῶν Λαῶν
δὲν ἔπεινε πρὸς τὰς Δημοκρατικὰς ἰδέας, δὲν
ἦτο παραδόξον ἡ εὐγενὴς μορφή τοῦ νὰ ἐστο-
λίξοτο ἂν ἔγα Στέμμα καὶ οἱ βαρεῖς καὶ ἀ-
θλητικοὶ ὄμοι τοῦ ἀπὸ μιάν Ἀυτοκρατορικὴν
χλαμύδα.

Αὐτὰ αἱ μετοπτώσεις ἀνήκουν εἰς τὸ πα-
ρελθόν.

Σήμερον ἄλλα ἦθη· ἄλλοι χρόνοι, ἄλλαι
ἀντιλήψεις....

Σήμερον αἱ προσωπικαὶ φιλοδοξίαι εἰς
τὰς τάξεις τῶν ὑπεροχοτέρων προσωπικοτήτων
τῆς Ἀντάν ἐπινοοῦρον πρὸ τῆς Μεγάλῃς
Ἰδέας, ἡ ὁποία εἶνε ριζωμένη στὰς ψυχὰς
τῶν. Σήμερον ἕνας μεγαλειώδης πόθος συνέ-
χει καὶ ἐνώνε εἰς κοινὰς προσπάθειας τοῦς
Ἡγήτορας τοῦ Γαλλικοῦ, τοῦ Ἀμερικανικοῦ
καὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ Λαοῦ. Ἡ συντριβὴ τοῦ
θηρίου. Ἡ συντριβὴ τῆς Γερμανικῆς πολιτι-
κῆς ἡ ὁποία ὀλίγον πρὸ τοῦ πολέμου ἐτόλ-
μισε νὰ προτείνῃ στὴν ὑπερήφανον Γαλλίαν
νὰ δηλώσῃ ὅτι παραδίδει τὰ φροσῖα τοῦ
Βερδὲν καὶ τοῦ Τουλ ὡς ἐχέγγυα τῆς οὐδε-
τερότητος τῆς!!

Καὶ ἡ συντριβὴ βραδεία, ἀποτελεσματικὴ,
μεθοδικὴ, ἀσφαλὴς πλέον τελείται ἀπὸ τινος
μέσα εἰς τὰς αἰμοφύετους καὶ αἰματοβρέκτους

κοιλιάς της Γαλλίας.

Ο υπέρτοχος Φός νικά παντού.

Αί κινήσεις του, θαύμα στρατηγικής μεγαλοφυΐας, φέρουν εις κατάπληξιν και θαυμασμόν και αυτούς τους έχθρους του.

Παραδίδεται ούτος κατά γιλιάδας, αφήνει τὰ ὅπλα του, τὰ πυροβόλα του αναρίθμητα, λείπει εἰς τοὺς νικητὰς και ὑποχωρεῖ συντριμμένος εἰς τὴν παλαιὰν γραμμὴν του σκεπτόμενος πλέον περὶ ἀμυντικῆς στάσεως.

Και τοῦ ἐπιβάλλεται τοῦτο.

Ο Ρωσσοὶκος ὄγκος ἤρρισε νὰ ἐκτινάσσεται. Ἡ νάρκη τῆς ἀθλιότητός του ἐξαδυνατίζει και ἀπὸ τὸ χάος τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ, τῆς λεηλασίας, τῆς ληστείας, τοῦ φόνου, ἀρχίζει νὰ ξεπροβάλλῃ ἡ Ἡὼς τῆς πατριωτικῆς ἀγωνίας, τῆς πατριωτικῆς συναισθήσεως, ἡ ὁποία σύντομα θὰ ταραξῆ βαθέως τοὺς Τευτονικοὺς ὑπολογισμοὺς, τὰς Τευτονικὰς ἐλπίδας.

Ἡ ἀνθρωπότης ἀναπνέει βαθύτερον, ἀνακουφιστικώτερον.

Οἱ Λαοὶ ἀνερίζουν με μεγαλειέτας ἐλπίδας πρὸς τὸ ἄμεσον μέλλον.

Και αὐτὸς ὁ μέχρι πρὸ ὀλίγου ἐθελουφλῶν Γερμανικὸς Λαὸς διερωτᾶται: Ποὺ βαδίζομεν;

Δ. Α. Ζ.

Ο ΚΟΣ ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἴδου και ἕνας δεύτερος Ἕλλην τὸν ὁποῖον ἐγνώρισε με ἀνάλογον θάυμα μὸν ἢ διανοουμένη Εὐρώπη. Παρὰ τὸ ὄνομα Βενιζέλου, τὸ ὄνομα Μιχαλακοπούλου.

Ο ἐκ Πατρῶν ἐπιφανὴς πολιτευτὴς, τύπος τοῦ νεωτέρου πολιτικοῦ, σιβαρὸς τὴν παράστασιν, σιβαρὸς τὸ πνεῦμα, τὴν μάθησιν, τὴν ἀντίληψιν, ἀνεστράφη με τὰς ἐπιφανέτας κορυφὰς τῆς Εὐρώπης και ἑδραίωσε τὴν φήμην τῆς Ἑλληνικῆς εὐφυΐας, τῆς δεξιότητος και ὑπεροχῆς. Ἐξέχουσαι εἰς Γαλλίαν και Ἀγγλίαν προσωπικότητες τῆς Πολιτικῆς, τῆς Ἐπιστήμης, τοῦ Στρατοῦ, τῆς Βιομηχανίας, τῆς Γεωργοοικονομικῆς σκέψεως, τῆς Διοικήσεως, τοῦ Ἐμπορίου, τῆς Δημοσιογραφίας, τῆς Δικαιοσύνης και τῆς Τέχνης εὐρεθεῖσαι εἰς συνεργασίαν, εἰς ἀναστροφὴν, εἰς ἀνταλλαγὴν σκέψεων, ἰδεῶν και γνώμων μετὰ τοῦ Ἑλλήνου πολιτευτοῦ, ἠσθάνθησαν τὴν ἐπιβολὴν του, τὴν ἀξίαν του, τὴν πολιτικὴν ἐστραφίαν του, τὴν δδάμαστον ἐνεργητικότητά του και

ἐθεώρησαν τιμὴν των και καθῆκόν των νὰ ἐξυπηρετήσουν τὰ Ἑλληνικὰ συμφέροντα διὰ μέσου μᾶς ἐξαιρετικῆς Ἑλληνικῆς φυσιογνωμίας.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ κ. Προέδρου, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Μιχαλακοπούλου ἀποδεικνύει τὴν θετικὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ ἐκτιμῇσει τῶν συνεργατῶν του.

Ρήτωρ ἐπιφανὴς, νομικὸς ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων, βαθὺς γνώστης τῶν γεωργοοικονομικῶν ἀντιλήψεων τοῦ Αἰῶνός μας, ἔφερον ἐξ ἴσου τὰ πολυτίμα ἐφόδια τῆς ἐξωτερικῆς παραστάσεως. Νέος, με παράστημα ἐπιβλητικόν, τύπος μεσημβρινοῦ πλήρους ζωῆς, εὐγλωττος, ἐγκυκλοπαιδικός, πολὺγλωσσος, ἐμβριθὴς τὴν σκέψιν και κορυφὸς τὴν διατύπωσιν, εὐχάριστος συνομιλητὴς ἦτο ὁ ἐνδεδειγμένος ἀντιπρόσωπος τοῦ κ. Βενιζέλου και τῆς φυλῆς μας πλησίον τῶν ξένων και ὁ προωρισμένος νὰ καταγάγῃ ἐπιτυχίαν, θριαμβίαν, ἐν τῇ ἐξυπηρετήσει τῶν στρατιωτικῶν, οικονομικῶν, πολιτικῶν και ἐθνικῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος μας.

Ἡ μικρὰ Ἑλλάς ἡ παράγουσα ἀνεξαντλήτως τὰς ἐπιφανεῖς μορφὰς τῆς Διανοήσεως και τῆς Σκέψεως ἀπέδειξεν ὅτι ἐγκλείει εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἄτομα τὰ ὁποῖα θὰ μπορούσαν νὰ τιμήσουν και μεγαλητέραν και ἰσχυροτέραν πατρίδα. Τὸν Βενιζέλον μας τὸν ἐξήλευσαν και τὸν ὠνευροπόλησαν Λαοὶ και Κράτη κατὰ τὰς ὀδυνῆρας αὐτὰς στιγμὰς τῆς ἱστορικῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλ' ἰδὸν παρὰ τὸ πλεονεχὸν τοῦ ὑπερόχου Ἀρχηγοῦ ἀναλάμπει παραστάτης πάμφωτος, γιομάτος ἀπὸ πνευματικὴν αἴγλην, ἄξιος νὰ διαχειρισθῇ θριαμβευτικῶς γενικώτερα ζητήματα, μῖα ἐγγύησις μετὰ σὴν καταφανῇ λειψανδρίαν τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος.

Εἰς λεπτομερείας τοῦ ἔργου του κρίνομεν περιττὸν νὰ ἐπανεῖδωμεν. Ὁ ἡμερησῖος τύπος μᾶς ἀπεκάλυψε τὴν δρασίαν του και εἰς ἡμᾶς ἀπομένει ἡ χαρὰ ὅτι διὰ τὸν διαπρεπὴ συνεργάτην μας ἔχομεν νὰ χαράξωμεν λόγους ὑπερτάτης ἐθνικῆς ἰκανοποιήσεως τὴν ὁποῖαν μετ' εὐγνώμονος εὐλαβείας και ὑπερηφανείας τοῦ ἀναγνωρίζει ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς.

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ

Εἰς τὸ Ἀγρόσιον Τριεθρον και εἰς ὅλας τὰς Τριπέλας.

ΠΡΑΞΟΥΝΤΑΙ

Τὰ ἐντοκὰ Τριεθρικὰ Γραμματεία.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ εορτασμοῦ τῆς Ἐπετειοῦ τῶν Γάλλων ἀντήχησεν, και πάλιν θριαμβευτικὴ ἢ Δαϊκὴ κραυγὴ ὑπὲρ τῆς ὠραίας Γαλλίας: Ζήτω ἡ Γαλλία!

ΖΗΤΩ Η ΓΑΛΛΙΑ! τὼ ἡ Γαλλία! Ἀντήχησεν εἰς τὰς δούδας, εἰς τὰς πλατείας, εἰς τὰ θέατρα. Ἐξεπήδησεν ἀπὸ πυκνὰς λαϊκὰς μάζας, ποῦ πανηγυρικῶς, με θούρια ἄσματα διηθύνοντο εἰς τὴν Γαλλικὴν πρεσβείαν διὰ νὰ διαδηλώσουν τὴν πίστιν των πρὸς τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐνδόξου συμμάχου μας και τὴν ἀγάπην των πρὸς τὸν Γαλλικὸν Λαόν. Διεδηλώθη ἀπὸ τὸν ἐορταστικὸν πανηγυρισμὸν τῆς πόλεως, ἀπὸ τὸν πλούσιον και χαρμόσυνον σηματολισμὸν τῆς, ἀπὸ τὴν πάμφωτον στολήν τῆς. Διεδηλώθη ἀπὸ τὴν διαγελωσαν φυσιογνωμίαν, ἀπὸ τὸν ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Λαοῦ διατρανώσαντος με τὸν εὐκρινέστερον τρόπον τὴν ἀφοσίωσιν του πρὸς πᾶν ὅτι ἐκπροσωπεῖ και συνδέεται πρὸς τὴν χώραν τοῦ καλοῦ και τοῦ ὠραίου και ἀναφρονούντος εἰς πᾶσαν στιγμὴν:

— Ζήτω ἡ Γαλλία.

Ἡ Ἑλλάς τοῦ πνεύματος, τῆς ἐλευθερίας, τῶν φῶτων, τῆς ἀντιλήψεως, τῆς τέχνης, τῆς προόδου—λέξεις μεγάλας ποῦ με τὴν μεσημβρινὴν φαντασίαν μας μετα-

ΤΟ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΥΝΕΛΠΙΟΝ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ χειροῖς μετὰ εἰς κάθε εὐκαιρίαν

και γιὰ κάθε ζήτημα, ἀγοσε, ἠγνώσε και θὰ ἀγνοῆ φαίνεται γιὰ πολλὰ χρόνια, ὅλην τὴν γύρω τῆς ἐκτελουμένην ἐργασίαν διὰ τὰ μεγάλα μεταπολεμικὰ ζητήματα, ποῦ ἀπασχολοῦν ὅλους τοὺς Λαοὺς τῶν πολιτισμένων ἐθνῶν. Ἡ περιήρησις αὐτῆ Ἑλλάς τοῦ Πνεύματος, τῆς Καλλιτεχνικῆς Δόξης, τοῦ Ἱστορικοῦ μεγαλείου, τῆς πρωτοπορείας τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ, προεμμένου περὶ θετικῆς, ἐθνικῆς προπολεμικῆς ἐργασίας, πρὸς ἐπίλυσιν τῶσαν και τῶσαν πλουθιοῦτων ἐκπαιδευτικῶν, βιομηχανικῶν, ἐμπορικῶν, γεωργο-οικονομικῶν, ναυτιλιακῶν ζητημάτων καθέθει τὸν ἕπλον τοῦ δικαίου. Σπουδαίωτατον ἐκπαιδευτικόν, παιδαγωγικὸν συνέδριον συνέχεται εἰς Ρώμην πρὸς μελέτην και ἐπίλυσιν μεγάλων ἐκπαιδευτικῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐπροκάλεσαν ὁ πόλεμος και ἡ Ἑλλάς, ὡσάν νὰ ἔξει εἰς τὸπους μακρυνούς, εἰς τὰ Ἡ-

λῦσια τῆς αἰωνίας μακαριότητος, παρέρχεται ἀσυνκίνητος και πρὸ αὐτῆς τῆς ἔξης ἐργασίας.

Ἡμεῖς ὁ προνοῦσιος Λαὸς, ἡ προνομιούχος φυλὴ, δικαιοῦτα πρέπει νὰ κατακαθώμεν μεταξὺ τῶν Λαῶν ποῦ κατοικοῦν εἰς τοὺς ἀνερευνητοὺς και ἀνεξεχνάσιους ἀστέρους, διότι βεβαίως οἱ κάτοικοι τῆς Σελήνης, τοῦ Ἄρουος και τῆς Μ. Ἀρκτου, ἐπὶ παροῦσιν, ἀσφαλῶς θὰ πληροφοροῦνται και θὰ συγκινουῦνται ἀπὸ κάθε προόδουτικὴν κίνησιν τῶν Λαῶν τῆς Γῆς.

Ἐἴμεθα ὁ θανασιώτερος Λαὸς τῆς ἕρηλου. Ἐἴμεθα οἱ προποτυπώτεροι κάτοικοι τοῦ πλανῆτου μας. Ἐἴμεθα οἱ γνήσιοι ἀπόγονοι τοῦ ὑπερόχου ἐκείνου Ἰπποκλείδου ὁ ὁποῖος χορεύσας εἰς Σικωνῶν ἀπρεπῶς πρὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους και μνηστῆς του, εἶπε τὸ περιφρονημὸν ἐκεῖνο: «Ὁ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ» διὰν ἐπληροφορεῖτο τὴν πανηγυρικὴν ἀποπομπὴν του ἀπὸ ἐπιδόξου μνηστῆρος!

**

Ἡ παλίντροφος τέχνη, ἔργον και αὐτῆ τῶν περιστάσεων, καταρρίπτει ἀπὸ τὸν ὀρόνον ἕνα πανίσχυρον Ἡγμόνα, πρὸ τοῦ ὁποῖου ἐκκνυπὸν ταπεινὸν ταπεινὸν ταιμύρια δμοίων του και ἀλόγη χειροτέρον, τὸν φέρει θύμα ἐγκληματικῆς ἀποφάσεως ἀξέσταν Ρώσων

επαρσαταίων εις την δδδν του Μαρτυρίου.
 Η ευγενική μορφή του αγαθού Τσάρου κατέπευε αδρανής από τας σφαίρας των ημίμων του. Χωρίς δικήν, χωρίς απολογία ή σύρθη ένας Αυτοκράτωρ προ του τόπου της εκτελέσεως και πριν προλάβη να ειπή λόγους τινας πίπτει άπινους, τυφωκίζόμενος από τους αντιπροσώπους των άγρίων Σοβιέτ.

Η τύχη του ως ανθρώπου και το οικτόν τέλος του, είνε ένα από τα σπαρακτικότερα δράματα της εποχής μας. Κατανόσει και την σκληροτέραν καρδίαν. Αί δημοκρατικά ιδέα σιαμαίου προς στιγμήν προ της μεγάλης αδικίας και αν στέφονται αδιάφοροι προς το Αυτοκρατορικόν Στέμμα, μετά συγκινήσεως όμως παρακολουθούν την τραγικήν τύχην ενός ανθρώπου ο όποιος ευρέθη κύριος της ζωής και της περιουσίας ολοκλήρων Λαών, και είχε τοιοῦτον τραγικόν τέλος.

***

Τό Ύπουργικόν Συμβούλιον — έργαρή σης έφημερίδες, απέφασε ν' αποστείλη εις Λονδίνον Έλληνας βιομηχάνους, διά να περιέλθουν διά διάφορα βιομηχανικά κέντρα της Άγγλιας και λάβουν γνώσιν των βιομηχανικών προόδων και συντελέσουν εις την σύσφιξιν των βιομηχανικών σχέσεων των δύο χωρών.

Επιπροτιμωμεν ολοψύχως, με όλον τον ηνυχικόν μας ένθουσιασμόν, την τοιαύτην σκέψιν και απόφασιν της Κυβερνήσεως. Είναι ένα βήμα πρακτικής δράσεως σοβαρότατον. Αποδεικνύει ότι η Κυβερνητική μηχανή έχει την δύναμιν να εκφεύγη από την ζωήν της ζουίνας, έχει την δύναμιν ν' άτοιμάσση τον ύπνον της μακαριότητος. Χαιρετίζομεν την σκέψιν αυτήν ως άπαρχήν θετικωτέρως εργασίας, όχι μόνον διά την βιομηχανίαν αλλά και διά τόν εμπόρον, την γεωργίαν, την ναυτιλίαν, όλους αυτούς τους μεγάλους πνευμόνας της εθνικής μας ζωής.

***

Ο ήμερήσιος τύπος έδημοσίευσε πίνακα της άλματικής και άδικαιολογήτου ύψώσεως των χρηματιστικών αξιών, οσθ' αυτών της Έθνικής Τραπεζής ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ έξαιρουμένου. Ο πίναξ αυτός ευλογιότερα πάσης άλλης λεπτομερούς ανάλυως, άποδεικνύει τον παράφορον δράμον που ακολουθούν αι μετοχαί διαφόρων Βιομη-

χανικών και Τραπεζικών επιχειρήσεων παρ' ημών. Αφνειοί διέ πλήρη την έντύπωσιν του κινδύνου που διατρέχει το χρημα όλων εκείνων που με τωφών όρμην έφειλοδόξησαν να γίνωσι πλουσιώτεροι, παίζοντες στο Χρηματιστήριον. Έδινγώς ότι η Πολιτεία δεν ήδησφορησεν. Και παρ' την Ανατολικήν νοχέλειαν που χαρακτηρίζει τας πράξεις της, και παρ' την από συστήματος περιφρόνησιν των ιδίων διατάχων της, έδειξεν έπιμονήν και θέλησιν άξίαν έννομουμένου Κράτους έχοντος συνάσθησιν της άποστολής του και των κυριαρχικών του δικαιωμάτων. Τό Ύπουργείον της Έθνικής Οικονομίας άξιον της Κοινωνικής ένγνωμοσύνης, πρωτοστάτησεν εις τόν άγώνα της προστασίας των κοινωνικών συμφερόντων. Με έπιμονήν, με αδοτηρότητα, με άποφασιστικότητα επέταξε δεξιά και άριστερά και ο κόσμος άνέπνευσεν εκ των μέτρων του και όλοι άντελήφθησαν ότι υπάρχει Κράτος, υπάρχει Αρχή διέπουσα, έποπιεύουσα και τιμωρούσα.

Η μέλλουσα άριστοκρατία του πλούτου — ή όποία και θά έπιπλέσση σίνν τόπο μας, θ' άποτελήται κυρίως μόν από τους άπογόνους των σημερινών έροπλιτιστών, δευτερευόντως όμως από τους έπιδόξους έπιγόνους των λαχανοπωλών και όπωραπωλών της πόλεως μας.

Ότε οι παίζοντες εις το χρηματιστήριον όπου, με ταχύτητα μαρκοτειών κυμάτων 300 έκατομμυρίων μέτρων κατά δευτερόλεπτον, βλέπουν αόξανομένην την περιουσίαν των άλλ' όπου με αντίστοιχον δαιμονιώδη ταχύτητα μπορούν να παρακολουθήσουν άξιώδη ήγηται έρείπεια, και τραγικός έκπτώσεως, ούτε αυτοί δεν μλοροδόν να ίσχυροσθόν ότι άλομόνοντες κερδισμένοι θά άποκομίσουν τους θησαυρούς που έναποταμείσθον σήμερον οι έντυγείς όπωροπωλαι και λαχανοπωλαι της πόλεως μας.

Ύστερα από τους έροπλιτίας μας εις στυλβηδόνα πλούτου και κοινωνικής εύμαρείας θά διαλάμψουν οι έντυχισμένοι αυτοί επαγγελματία, βάδισα και θεμελία της νεωτέρας άριστοκρατίας του πλούτου εις τον πάνδηρον και περικαλλή τόπον της ελαίας και της σταφυλής.

Είναι τοῦτο μία έγγώσις της ένρωστίας της φυλής μας, διότι η άριστοκρατία της θά πλασθή με καινούργιο αίμα, που διαλάσση σήμερον η κοινωνική εξέλιξις άδρωμένη από τόν όψηλάς πηγάς τους έκλεκτούς της και τους προνομιούχους της.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙ ΠΕΝΘΗ

ΝΕΕΡΑ

Οί άγαπώντες την νέαν Ίταλικήν φιλολογίαν — και τοιοῦτοι είνε πολλοί εις την Έλλάδα — θά λυπηθούν βεβαίως μανθάνοντες τόν θάνατον μιάς των γνωστοτέρων μυθιστοριογράφου, της Άννης Ράννους Τσουκάρη, έπιστημάντα την 19 Ιουλίου εις Μιλάνον. Υπό τόν ψευδώνυμον «Νεέρα» είχε δημοσιεύσει πλήθος μυθιστορημάτων, διηγήματα και ποιητικάς συλλογάς. Ο έιδυλλιακός τόνος των έργων της, ή τρυφερότης, ή περιπέθεια και ή γλαφυρότης του ύφους, είνον καταστήσει την Νεέρα φυσιογνωμίαν έντελούς έξχωριστήν εις τα Ίταλικά γράμματα. Προσθέτως ύπήρξεν τέλειος τύπος της Ίταλικής καλλονής.

ΠΕΛΑΔΑΝ

Συγγραφέας ιδιόρρυθμος και πολυθόρυβος ο Ζοζεφέν Πελαδάν απέθανεν εις Πάρισόν. Εις άλλην εποχήν ο θάνατός του θά έδιδεν άφορμήν εις μακράς μελέτας επί της ζωής και των έργων του, διότι ο Πελαδάν δεν ύπήρξε μόνον εις των δευτέρων κριτικών και των γοημιστέρων μυθιστοριογράφων. Η σχολήθη και με τας λεγομένας άποκρυφούς έπιστήμας, δημοσιογραφίας ίδιαν μυστικολογικήν σχολήν, προσωριμένην, να έπιλύση το πρόβλημα της «πλάνης του θανάτου» και «να έξεσφαλίση την σωτηρίαν των ανθρώπων διά της άποκαλύψεως του τελειού μυστικού». Αί τάξεις του αυταί έξεδηλώθησαν κατά τόν διαφημιστικώτερον τρόπον τή 1892, όπότε έγινε τρομερός θόρυβος εις τόν παγκόσμιον τύπον. Ολίγον βραδύτερον έγνωρίσιν τόν Πελαδάν και οι Αθηναίοι. Ο μυστικοθεολόγος συγγράφεις παρέμεινεν όντως εις την πόλιν της Πολλιδής επί μακρόν χρόνον, χωρίς να πρόσελκύση ο θαύδος της θεωρίας του. Οί Αθηναίοι προετίμησαν να μείνουν εις «την πλάν ν του θανάτου» και ο Πελαδάν έφυγεν από την χώραν των δριππίστων ανθρώπων.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

— Οι φίλοι μας οι Γερμανοί — οι μεγάλοι και τρανοί, δεν άρνήθουν εύκαιρίαν να έπίδειξουν τα άγρια έστυκτά των.

— Τορπιλλίζου ούδέτερά πλοία και δεν αισθάνονται ούδαιμιν ήθικην ύποχρέωσιν άπέναντι των έθρικων πλωτών νοσοκομείων

— Έν όνοματι του ίδιου των Δικαίου, του Γερμανικού Δικαίου, διαπράττουν τας πλέον όμως βαρβαρότητας διασπείροντες τόν θάνατον εις πᾶσαν στιγμήν που θά τους παρουσιάζη εύκαιρία.

— Επετάχθη ο Σιδηρόδρομος Πελοποννήσου. — Υπήχθη δέ ύπε διοικήσιν νέαν, σμικρώνως προς τας διατάξεις του σχετικού νομ. διατάγματος.

— Η επίταξις, — εκ της όποίας πλείστα συγκοινωνία άγαθα θά προκύψουν, — θά ίσχύη καθ' όλον τόν διάστημα του πόλεμου και θ ήλθας μετά το πέρας αυτου.

— Προεκήρυχθη διαγωνισμός διά τήν κατασκευήν άνδριάντος του πρώτου κυβερνήτου της Έλλάδος Καπόδιστριας.

— Τον διαγωνισμόν προκηρύσσει το Πανεπιστήμιον.

— Ηρχισαν εις τ' αλκαία καφετέια, εις ξενοδοχεία,

στιλβωτήρια, να εργάζωνται τα κορίτσια μας με ζήλον και άφοσίωσιν.

— Η γυναίκα εισχωρεί παντού. — Μείνον εις τα τυπογραφεία και τα κουρέια δεν την είδαμεν άκόμη.

— Εις την Άγγλίαν εκλήθησαν να χρησιμοποιηθούν και οι παρηλικές άκόμη.

— Ο βαρώνος Μπούριαν Πολιτώ εις την αυστριακήν βουλήν, επί της έξωτερικής πολιτικής έδηλωσεν, ότι θά ήδύνατο να συνομολογήθη ειρήνη, επί τη βάσει των όρων του Ουίλσονς!

— Άλλά, προσέθηκε, να μη γίνη τοῦτο, να μη γίνη το άλλο, να μη γίνη έκείνω, δηλαδή καταρακωμένου των ούτι, σωσείων όσων.

— Θαυμασία Αυστριακή πολιτική αντίληψις.

— Η 10η Ιουλίου του 1918, θα παραμείνη ιστορική διά τους θυσταγείς έννομιματίας.

— Αντιθέτως ήγον θριαμβευτικήν έσοτήν οι ίδιοι κτήτα.

— Χάρις εις την κυβερνητικήν αντίληψιν τους παρείχτο η έλευθερία να φορολογήσουν δια τρίτην και τετάρτην φοράν τους άνωχείς έννομιματίας των!

— Ο άλευτικώτερος πλοῦτος της Έλλάδος, έπανερχόμενος εξ Ίταλίας του ίχθυολόγου κ. Αθανασοπούλου, κατά Οκτώβριον, έλπίζεται ότι θά καταστή άντικείμενον σοβαρής κρατικής μερίμνης.

— Πρέπει να έξάρωμεν το έργο της «Αδελφής του Στρατιώτου».

— Επικρατή μέλη του Σωματίου έξέδραμον εις το μέτωπον σκορπίζοντα μαζί με τα όπλα και την δράσιν του άδελφικού ένδιαφέροντος της Έλληνιδος ύπερ της αγωνιζομένης νεότητος.

— Το ύπουργείον της Παιδείας άπεράσισε ν' αγοράση έργα Έλλήνων ζωγράφων, προς διακόσμησιν των σχολείων.

— Θαυμάσιον το μέτρον.

— Ο τυροειδής πυρετός ματίζει την Βουλγαρικόν στρατόν.

— Τεραστία έκρηξις έλαβε χώραν εις τα παρά την Βιέννην σιδηροδρομικά Μουράς.

— Επτά χιλιάδες τόνοι χαλκού έν τάξει, έξεχόθησαν εις τας όδοις.

— Κάτι τι άράνταστον.

— Υπήρξαν και θύματα πολλά.

— Ετίθηθ ο θερμός λίθος Ιουδαϊκού Πανεπιστημίου εις Ιερουσολυμα.

— Κατόπιν της άποτυχίας του ύποδρυλικού έργου των Γερμανών ύπερρωθή να παρατηρήθ ο έπιτελεάρχης του γεωμανικού ναυτικού σίν Χαϊζένμυρρ.

— Ο Χάρδεν εις το «Φορβαίτες» γράσει! — Πρέπει να έκνεώσωμεν αμέσως, χωρίς διαπραγματεύσεις και συζητήσεις και όρους το Βέλγιον. — Υπάρχουν και λογικοί άνθρωποι εις την έπιστημονικήν παραφροσύνην της Γερμανίας.

Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ
 ΙΑΤΡΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
 1 — ΤΣΑΜΑΛΟΥ — Ωραι επισκέψεων 3 — 5 μ.μ.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΑ ΤΟ "ΕΜΠΕΙΡΙΚΙΟΝ"

*Επειδή εσφαλμένος εδημοσιεύθη ὁ κατά-
λογος τῆς Ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία παρεκλήθη ἐπὶ
τοῦ ὑπουργείου τῆς Περιθάλψεως πρὸς σύντα-
ξιν τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Ἀσύλου καὶ τὴν πα-
ρασκευὴν Νομοσχεδίων κατὰ τῆς ἐπατείας
καὶ ἀληθείας, δημοσιεύομεν ἀκριβῆ τὸν κατά-
λογον τῶν ὀνομάτων ἔχοντα ὡς ἑξῆς:

Τιμ. Ἡλιόπουλος, καθηγητῆς τοῦ ἔθνικοῦ
Πανεπιστημίου, Θεασ. Πετμεζᾶς, καθηγ. τοῦ
ἔθν. Πανεπιστημίου, Π. Θηβαίος, γεν. γραμ.
ὑπουργείου Δικαιοσύνης, Π. Σκουριώτης,
διευθυντῆς ὑπουργείου Δικαιοσύνης, Δημ.
Γλυνός, γεν. γραμματεὺς ὑπουργείου Παι-
δείας, Ἀλέξ. Δελμούζος, ἀνώτατος ἐπόπτης
δημοσ. ἐκπαιδύσεως, Ἡλ. Μελισσοῦργος,
γεν. διευθυντῆς ὑπουργ. Περιθάλψεως, Ἰω.
Χρυσάφης, Γεν. Ἐπόπτης Γυμναστικοῦ Τμή-
ματος ὑπουργείου Παιδείας, Δημ. Μπαλάνος-
Διευθυντῆς Ὀρφανοτροφείου Χατζηκώστα, Κ.
Τριανταφυλλόπουλος, δικηγόρος, Ἀλ. Σβώ-
λος, Τμηματάρχης ὑπουργείου Ἐθν. Οικονο-
μίας, Δαμ. Κυριαζῆς, Τμηματάρχης ὑπουρ-
γείου Ἐθν. Οικονομίας, Γιαβάσης, Διευθυ-
τῆς Τεχνικοῦ Διδασκαλείου εἰς Μαρᾶσειον δι-
δασκαλεῖον, Ἰω. Σοφριανόπουλος, Γεν. Γραμ-
ματεὺς ὑπουργείου Ἐθν. Οικονομίας.

ΠΕΡΙ ΕΚΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΓΗΠΕΔΟΥ ΤΩΝ Β. ΣΤΑΔΙΩΝ

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας
δικηρύττει ὅτι:

*Ἐκτίθεται εἰς δημοπρασίαν ἡ ἀπαλοτριώ-
σις τοῦ ἐντὸς τοῦ ἐγκεκριμένου σχεδίου τῆς
πόλεως Ἀθηνῶν κειμένου γηπέδου τοῦ περι-
λαμβανομένου μεταξὺ τῶν ὁδῶν Σταδίου,
Λυκαβητοῦ, Πανεπιστημίου καὶ Βουκουρε-
στίου, ἐφ' οὗ κείνται οἱ Βασιλικοὶ Σταῦλοι,
ἐπὶ τοὺς ἑξῆς ὅρους:

1) Τὸ ἐμβαδὸν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐκποι-
ουμένου γηπέδου συνίσταται εἰς τὴν ἀπομέ-
νουσαν ἔκτασιν μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἀται-
τομένης τοιαύτης πρὸς διακλάτυναι τῶν ὁδῶν
Βουκουρεστίου καὶ Λυκαβητοῦ εἰς 15 μέτρα,
ἥτοι περίπου εἰς 9026,91 τετραγωνικά μέτρα
ἢ 16045,84 τετραγωνικ. τεκτ. πήχεις.

2) Ἡ ἀπαλοτριώσις περιλαμβάνει ἢ τὴν
μεταβίβασιν τοῦ δικαιώματος τῆς κυριότητος
ἢ τὴν σύστασιν δικαιώματος ἐπιφανείας πρὸς
οἰκοδομικὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ γηπέδου ἐπὶ 66
ἢ 99 ἔτη, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ὁποίων τὸ
γήπεδον μετ' ὅλων τῶν ἐπ' αὐτοῦ οἰκοδομι-
κῶν ἐγκαταστάσεων θέλει περιέλθει καὶ αὐτῆς

εἰς τὴν κατοχὴν καὶ πλήρη κυριότητα τοῦ δη-
μοσίου. Αἱ δὲ σχετικαὶ αἰτήσεις πρὸς ἀπόκτη-
σιν τοῦ ἀπαλοτριουμένου γηπέδου δεόν νὰ
περιέχωσι προτάσεις διὰ πάντα τὰ ἀνωτέρω
εἶδη ἀπαλοτριώσεως.

3) Ἡ μεταβίβασις τῆς κατοχῆς τοῦ γηπέ-
δου εἰς τὸν νέον κύριον ἢ τὸν ἐπιφανειοῦχον
θέλει συντελεσθῆ ἐντὸς ἐννέα μηνῶν ἀπὸ τῆς
ὑπὸ τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐγκρίσεως
τοῦ ἀποτελέσματος τῆς δημοπρασίας.

4) Εἰς τὰς ὑποβληθησομένας προτάσεις
δεόν νὰ καθορίζεται ὁ χρόνος τῆς ἐνάρξεως
τῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν καὶ τῆς πιδανῆς
αὐτῶν ἀποπερατώσεως καὶ δεόν αὐταὶ νὰ συ-
νοδεύονται ὑπὸ ἐπεξηγηματικῆς ἐκθέσεως
μετὰ τῶν σχετικῶν διαγραμμάτων, ἐξ ὧν νὰ
ἐμφαίνεται ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ εἶδος τῶν
ἀνεγερθησομένων οἰκοδομημάτων, αἵτινα δεόν
νὰ ἀποτελοῦν ἁρμονικὸν σύνολον, καὶ ἡ δα-
πάνη, εἰς ἣν εἰνε διατεθειμένος ὁ ἀνάδοχος
νὰ προβῆ δι' αὐτά.

5) Ὁ εἰς ὃν κατακυρωθῆσεται τὸ γηπεδον
πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν
ὑποχρεοῦται νὰ υποβάλῃ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον
τῆς Συγκοινωνίας πρὸς ἐγκρίσιν τὰ τελικὰ
σχέδια μετὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ, τὸ δὲ Ὑ-
πουργεῖον ἔχει τὸ δικαίωμα μετ' ἐγκρίσιν τοῦ
Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, νὰ προκαλέσῃ τὴν
δαπάναις τοῦ Κράτους ἐνέργειαν διαγωνισμοῦ
πρὸς ἐκπόνησιν τῶν τελικῶν σχεδίων τῶν
ἀνεγερθησομένων οἰκοδομημάτων ἐπὶ τῆ βί-
σει τοῦ αὐτοῦ προγράμματος καὶ ἐντὸς τῶν
ὁρίων τοῦ αὐτοῦ ποσοῦ δαπάνης.

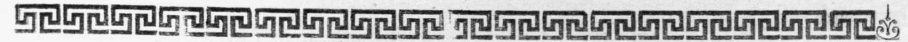
6) Τὸ τίμημα δύναται νὰ καταβληθῆ εἰς
χρήματα ἢ δημόσια χρεώγραφα. Προτάσεις
πρὸς ἀγορὰν τμημάτων τοῦ γηπέδου δὲν εἰνε
δεκταί.

7) Τὸ ἀνώτερον ἐπιτρεπόμενον ὕψος ὀλο-
κλήρου τῆς οἰκοδομῆς δεόν νὰ μὴ υπερβαίῃ
τὸ ἀναλογοῦν ὕψος ἐξ ἐνὸς ὁρόφου καταστή-
μάτων καὶ τεσσάρων ὑποκειμένων ὁρόφων,
ἥτοι τὸ ὕψος ἐν ὄλῳ τῶν εἰκοσι καὶ ἑπτὰ μέ-
τρων.

8) Ἐπιτρέπεται ἡ μετάθεσις τῆς οἰκοδομι-
κῆς γραμμῆς ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ γηπέδου
εἰς οἰανδήποτε τῶν τεσσάρων περιβαλλουσῶν
τὸ γηπεδον ὁδῶν.

9) Αἱ σχετικαὶ αἰτήσεις πρέπει νὰ ὑποβλη-
θοῦν μέχρι τῆς 18 (31 ν. ἡμερ.) Δεκεμβρίου
1918. Αἱ ὑποβληθησομένας προτάσεις μέχρι
τῆς κατακυρώσεως δύνανται νὰ τροποποιηθοῦν
ἐγκρίσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

10) Ἡ κατακύρωσις τῆς ἐκποιήσεως ἢ συ-
στάσεως ἐπιφανείας ἀπόκειται εἰς τὴν ἐλευθέ-
ραν κρίσιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὁπερ
θέλει ἀποφασίσαι περὶ αὐτῆς μετὰ γνωμοδότη-

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Πρὸς προστασίαν τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς ἐμπορίας τῆς σταφίδος
Δελτίον κινήσεως Σταφιδοκάρπου ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1916—9 Αὐγούστου 1917

ΕΞΑΓΩΓΗ

Ἔτη	Λίτρα ἐνετιμαί
1716—1917	107.567.801
1915—1916	209.023.018
1914—1915	221.859.409

ΑΠΟΘΗΚΑΙ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΠΑΡΑΚΡΑΤΗΣΕΩΣ

Ἔτη	Ποσὸν δελτίων	Συμψηφισμὸς	Ὑπόλοιπον
1916—1917 Ἐκδοθέντα καὶ παρελθούσης χρήσεως	17.733.500	10.702.400	7.030.100
1915—1919 » » » »	86.047.700	74.161.100	11.886.600
1914—1915 » » » »	121.393.600	98.720.100	22.673.500

ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΑΙ ΕΠ' ΕΝΕΧΥΡΩ

Ἔτη	Εἰσαγωγή	Ἐξαγωγή	Ὑπόλοιπον
1916—1917	24.405.608	19.957.422	4.448.186
1915—1916	17.923.441	17.923.441	
1914—1915	36.307.927	36.307.927	

ΔΑΝΕΙΑ ΕΠ' ΕΝΕΧΥΡΩ ΔΕΛΤΙΩΝ ΠΑΡΑΚΡΑΤΗΣΙΩΣ

Ἔτη	Ἐσχυριάσεις	Αναλήψεις	Ὑπόλοιπον
1916—1917	794.600	327.400	462.200
1915—1916	9.889.600	9.569.100	320.500

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ

Όλοκληρος σελις εις εν τευχος	Δραχ.	60
Ήμισια » » »		35
Τεταρτον σελιδος » » »		20
Όγδοον » » »		12

*Δια χώρον μικρότερον αι τιμαι ανάλογοι
Δι' εικονογραφημένας διαφημίσεις δι' εξ τεύχη ή περισσότερα ιδιαίτεροι συμφωνίαι*

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΔΟΥ ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΥΣΑ

Διηγήματα Α'. Τόμος	Φρ.	3.00
» Β'.		2.00
» Γ'.		1.50
Ή Γκυόρτζινα Ίστοι των ηθιστόγημα εξ ύπερπαρασούον σελιδων		3.00

ΑΝΕΚΔΟΣΤΑ

- Ή Μοναχή Δράμα Βυζαντινόν τρίπρακτον.
- Ό Ήξελισμδς Δράμα κοινωνικόν τρίπρακτον.
- Ή Κλεφτοποδλα Δράμα ιστοικόν τρίπρακτον.
- Ή Γζένη με το γέλοο της Κοινωνικόν δραμά-
τιον μονόπρακτον μεταφρασθέν εις την Άγγλικήν.
- Όταν λείπη το χρσρημα Δράμα κοινωνικόν τρί-
πρακτον. Πανια Διδυμήνεια από της Έλλ. Σκηνής.

Σειραι της «Ελληνικής Έπιθεωρήσεως» του Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ε'. ΣΤ'. Ζ'. Η'. και Θ'. έτους πωλούνται εις τα Γραφεία μας προς 30 φρ. έκαστη

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ ΑΓ. ΔΑΝΟΥΣ
ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΗΛΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 10. 01. 4. 31.

“ ΠΡΟΝΟΙΑ ”

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ

ΔΡΑΧ. 2. 000. 000

ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΚΑΤΑ ΚΙΝΔΥΝΩΝ

ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ - ΣΚΑΦΩΝ - ΚΕΡΑΩΝ - ΑΕΙΩΝ

POLICES FLOTTANTES - ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ ΤΑΧ. ΔΕΜΑΤΩΝ

Πρακτορεία εις όλους τους λιμένας

ΤΗΛΕΦ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1. 21
 ΠΡΑΚΤ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
& ΑΔΕΛΦΟΙ ΔΑΝΟΥΣ & ΣΙΑ

